

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4256/2018
15.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Зорбић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Јанковић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж 2486/17 и Гж 2487/17 од 22.12.2017. године, у седници већа одржаној 15.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж 2486/17 и Гж 2487/17 од 22.12.2017. године.

Образложење

Виши суд у Крагујевцу је пресудом број П 34/15 од 27.01.2017. године утврдио да је ништав и да не производи правно дејство уговор закључен 01.10.1997. године између АА из ... који је потписан од њега лично и његових законских заступника и туженог ББ из ..., што је тужени дужан да призна и трпи у року од 15 дана. Другим ставом изреке је одлучено да ће се о трошковима поступка одлучити посебним решењем.

Решењем број П 34/15 од 08.12.2015. године, обавезан је тужени ВВ из ... да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 244.020,00 динара у року од 15 дана.

Допунским решењем број П 34/15 од 21.01.2016. године Виши суд у Крагујевцу је допунио претходно решење, тако што је на досуђене трошкове парничног поступка у износу од 244.020,00 динара, досудио законску затезну камату почев од 28.01.2014. године, па до коначне исплате у року од 15 дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом број Гж 2486/17 и Гж 2487/17 од 22.12.2017. године, укинуо пресуду Вишег суда у Крагујевцу број П 34/15 од 27.01.2017. године, решење истог броја од 08.12.2015. године и допунско решење и пресудио је тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор закључен 01.10.1997. године између тужиоца који је потписан од њега лично и његових законских заступника и туженог ББ из ... . Обавезан је тужилац да туженом ББ из ...

исплати на име трошкова парничног поступка износ од 487.700,00 динара у року од 15 дана. Обавезан је тужени ВВ да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 244.020,00 динара, у року од 15 дана са законском затеном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку, јер је претходна пресуда укинута 18.05.2015. године, па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ни повреде на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању (након што је другостепени суд одржао расправу члан 383. став 4. ЗПП) спорни уговор је закључен 01.10.1997. године између тужиоца тада старог ... година, који је он лично потписао и његових родитеља као законских заступника, са једне стране и туженог ББ и ВВ, обојица из ... са друге стране. У односу на туженог ВВ је донета пресуда од стране Вишег суда у Крагујевцу број П 26/11 од 28.01.2014. године којом је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство наведени уговор закључен 01.10.1997. године. На ову пресуду није изјављена жалба, па је постала правноснажна 18.05.2015. године.

Чланом 2. уговора је предвиђено да потписник уговора може бити играч кога професор процени да може успешно да игра фудбал и да је здрав. Чланом 3. је уговорена обавеза играча (тужиоца) да редовно посећује тренинге и да се на њима ангажује ради што бољег напредовања, учествује на свим такмичењима, да се пристojно понаша на тренингу, да чува и да се стара о опреми, да похађа школу. Чланом 4. је уговорена обавеза професора (ВВ и ББ), да планирају и реализују тренажне процесе са играчима и воде евиденцију о њима, да врше сталну контролу напредовања играча у фудбалу, стално стручно усавршавање кроз праћење одговарајуће литературе, контролишу успех играча у школи, васпитавају и изграђују свестрану личност играча, на захтев родитеља да забране играчу тренирање, организују додатни индивидуални тренажни процес. Чланом 5. је уговорено да у случају потписа професионалног уговора са неким фудбалским клубом у земљи и иностранству и остваривања новчане и материјалне зараде од играња фудбала, обавеза играча према професорима је да исплати професору накнаду за стручни рад, да висина накнаде износи по 5 % за оба професора, што укупно износи 10 % вредности коју је играч приликом потписивања стекао, да се надокнада за стручни рад врши најдаље 10 дана по стицању зараде од стране играча, да за уговоре у нашој земљи ова обавеза важи за све уговоре почев од потписивања првог професионалног уговора па наредних шест година

(колико је играч до сада провео у раду са професорима), да за уговоре у иностранству ова обавеза важи само за први уговор који играч потпише за инострани клуб.

Тужиоца су од његове ... године тренирали ББ (тужени) и ВВ у школи фудбала „ГГ“, чији су оснивачи били. Тужилац је био регистрован у ФК „ДД“ чији су чланови били тужени и ВВ. Родитељи тужиоца су плаћали чланарину школи фудбала „ГГ“ у износу од 10 ДМ све до краја 1997. године. Главни тужиочев тренер је био ВВ, а тужени се укључивао када је ВВ био одсутан или када му је била потребна помоћ на терену. На турниру у ... 1997. године тужилац је проглашен за најбољег играча и тада су кренули преговори са представницима ФК „ЂЂ“. Тужилац је 27.09.1997. године први пут био гост у ФК „ЂЂ“ на тренингу на коме су били присутни његови родитељи и ВВ. Сви преговори око преласка окончани су крајем септембра 1997. године. Тужилац је исписницу из ФК „ДД“ добио 10.12.1997. године, а у ФК „ЂЂ“ је прешао 11.02.1998. године у групу „кадета“. У септембру месецу 1997. године тужени и ВВ су по примерак уговора као што је спорни поделили родитељима деце које су тренирали. Спорни уговор је потписан 01.10.1997. године, није тражена сагласност центра за социјални рад. Тужилац је 21.07.2003. године прешао у ФК „ЕЕ“ у ... .

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца основан и да је спорни уговор ништав из разлога што је уговор закључен у време када је било извесно да ће тужилац закључити уговор са ФК „ЂЂ“, а самим тим и изгледи да ће од потписивања тог уговора бити остварена имовинска корист, па на страни туженог није постојала алеаторност. Ценио је да је тужени испунио своју уговорну обавезу према тужиоцу, али да је и тужилац испуњавао своје обавеза све до преласка у ФК „ЂЂ“. Уговор је закључен на штету тужиоца јер тужилац није остварио никакву корист, а настала је обавеза за њега, те да тај уговор није закључен у најбољем интересу детета, да је супротан императивним нормама нашег правног поретка, а посебно одредби члана 12. Закона о облигационим односима. Такође је ценио чињеницу да је рад туженог од времена закључења уговора па до преласка тужиоца у ФК „ЂЂ“ незнатан у односу на обавезу коју је тужилац преузео закључењем тог уговора па је повређено и начело из члана 15. Закона о облигационим односима, а уговор није ни у складу са правилима морала. Навео је да је без значаја чињеница што у тренутку закључења спорног уговора није добијена сагласност центра за социјални рад. На основу члана 103. Закона о облигационим односима је утврдио ништавост спорног уговора.

Апелациони суд је заузео супротно правно становиште и закључио је да оспорени уговор има допуштен основ, да није супротан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима и да нема места примени члана 103. Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд је оценио да је правилно другостепени суд закључио да аутономија воље није повређена приликом закључења спорног уговора јер је закључен саглашношћу воља уговорних страна и да основ није недопуштен и није противан ниједном принудном пропису (члан 51. ЗОО). Из оспореног уговора произилази чињеница, а што међу странкама није ни било спорно, да је пре закључења уговора, тужени тренирао тужиоца заједно са ВВ у периоду од ... година почевши од његове ... године, те да је овај уговор иако је закључен у време када су преговори о преласку тужиоца у ФК „ЂЂ“ били дефинисани и даље био неизвестан (алеаторан) у односу на

туженог. У време закључења уговора тужилац је био стар ... година, уочен је његов таленат, али је уложен и напоран рад од стране ВВ и туженог за његово спортско образовање и усмеравање тужиочевог талента. Не могу се прихватити ревидентове тврдње да је тужени у време закључења уговора знао и да је морао да зна да ће тужилац да постигне велике резултате и да ће стећи имовинску корист, јер је ноторна чињеница да многа талентована деца у свету спорта нису постигла врхунске резултате и да нису остварила имовинску корист јер су доживела повреде које су у спорту увек могуће и непредвидиве или зато што и други спољни фактори утичу на успешност каријере сваког спортисте. Овај уговор је по својој природи специфичан, али није неуобичајен у спорту. У време закључења уговора родитељи тужиоца су знали да се тужени и ВВ професионално баве тренирањем деце од предшколског узраста и да у клубу има више десетина деце. Било им је познато какав је рад уложен у тужиоца до његове ... године и слободном вољом су закључили спорни уговор иако су знали да од закључења уговора па надаље више није зависила каријера њиховог сина од рада туженог и ВВ, јер је већ било извесно да ће прећи у ФК „ЂЂ“, али су га закључили због оног што је у њиховог сина уложено у протеклих ... година.

Правилно су нижестепени судови закључили да одобрење центра за социјални рад није било потребно за закључење спорног уговора, јер у време закључења уговора тужилац није имао имовину да би са уговором њоме располагао у ком случају би била потребна сагласност центра за социјални рад (члан 121. и 122. Закона о браку и породичним односима („Службени гласник РС“ број 22/93... 46/95) који је важио у време закључења уговора. Неприхватљиве су зато ревидентове тврдње и докази које прилаже уз ревизију да је била потребна сагласност Центра за социјални рад и да је из тог разлога уговор ништав. Такође, спорни уговор није закључен супротно Закону о спорту („Службени гласник РС“ број 52/96), који је био на снази у време његовог закључења. Професори ВВ и тужени су као физичка лица могли да закључе спорни уговор јер ниједном одредбом Закона о спорту то није било забрањено. Они нису закључили уговор у име школе фудбала „ТТ“ или пак фудбалског клуба „ДД“, чији је члан био тужилац, да би било потребно да имају својство предузетника. Осим тога, за решење ове парнице је небитно да ли је тужени који је иначе професор физичке културе испуњавао услове да води фудбалску школу према члану 30. Закона о спорту јер је уговор закључио као физичко лице.

Не може се прихватити ревизијски навод да је апелациони суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 360. став 2. ЗПП, јер је занемарио интервенцијско дејство пресуде Вишег суда у Крагујевцу број П 26/11 од 28.01.2014. године, а којом је утврђена ништавост спорног уговора у односу на ВВ. Погрешно се ревидент позива на интервенцијско дејство пресуде јер се у конкретном случају о томе не ради. Тужени и ВВ нису нужни супарничари да би се дејство једне пресуде на исти начин односило према обојици. У односу на ВВ који није изјавио жалбу па је пресуда постала правноснажна је утврђена ништавост уговора, али то не значи да се дејство те пресуде проширује и на туженог БЂ. Такође, нема ни пресуђене ствари о чему се већ изјаснио држестепени суд које разлоге прихвата и овај суд, па нема ни битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Врховни касациони суд је ценио и преостале ревизијске наводе тужиоца којим се приговара правилности утврђеног чињеничног стања и погрешној примени материјалног права, међутим, оценио је да ови ревизијски наводи нису осовани нити

тачни. Нижестепени судови су правилно и потпуно утврдили чињенично стање на које је другостепени суд правилно применио материјално право, те навео јасне и образложене разлоге због којих је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић